

4. Мороз О. С. Формування системи показників для оцінювання інноваційного розвитку підприємства / О. С. Мороз // Економіка Криму. – 2012. – №3(40). – С. 263–266.
5. Пілявоз Т. М. Інноваційний розвиток підприємства як важливий аспект розвитку економіки / Т. М. Пілявоз // Інноваційна економіка. – 2012. – № 4 (30). – С. 185–190.

УДК 336.645.1

Розмислов Олександр
доцент кафедри обліку і оподаткування
Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля,
м. Северодонецьк, Україна
Alexander Rozmyslov,
Associate Professor Department of accounting and taxation
Volodymyr Dahl East-Ukrainian National University,
Severodonetsk, Ukraine

Мартинів Андрій
доцент кафедри фінансів та банківської справи
Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля,
м. Северодонецьк, Україна
Andrey Martynov
Associate Professor of the Department of Finance and Banking
Eastern Ukrainian National University named after Volodymyr Dahl,
Severodonetsk, Ukraine

ПРОБЛЕМИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

PROBLEMS OF THE INVESTMENT STRATEGY OF UKRAINE AT THE PRESENT STAGE OF ECONOMIC DEVELOPMENT

Одним з показників неефективності інвестиційного процесу є постійно зростаюча розбіжність між введенням в дію нових виробничих засобів і витратами на капітальні вкладення. Зниження цього показника свідчить про зростання незавершеного будівництва та накопиченні невстановленого обладнання.

Централізація ключових рішень про інвестиції створює ґрунт для серйозних помилок у використанні інвестицій. Ініціатива, яка спирається на знання технологічних або місцевих особливостей, часто ігноруються, що створює додаткові проблеми для розвитку інвестиційного процесу.

Підприємства часто розглядають інвестиції як обов'язкові до виконання рішення і іноді зацікавлені лише в їх «освоєнні», а не в економічній віддачі від інвестиційних проектів.

Відповідальність держави за невірно прийняті інвестиційні рішення мінімальна, що в умовах сучасної політизації всієї господарського життя сприяє інвестиційним авантюрам.

Парадокс, але інвестиційна криза може також проявлятися і в період інвестиційного буму. Це пов'язано з тим, що в період інвестиційного підйому підприємства менш обачно витрачають кошти зі своїх власних джерел, і менш ефективно використовують фінансові ресурси, що направляються на капітальні вкладення. При цьому, інвестиційний процес розпочинається та закінчується на інвестиційному ринку та характеризує перетворення грошового капіталу у виробничий, коли інвестиції як економічна категорія шляхом капіталізації перетворюються на активи, які здатні приносити прибуток [2, с. 61].

Слід також враховувати, що на даний час в Україні змінилася основна форма власності, але в більшості випадків принципи господарського управління не змінилися, і господарська самостійність обернулася тим, що вигоди отримували власники підприємства, а за помилки доводилося розплачуватися суспільству в цілому.

Глибина інвестиційного кризи в перехідних економіках пояснюється багатьма причинами. В умовах децентралізації прийняття ключових господарських рішень і спаду виробництва економічні агенти орієнтуються на власне виживання, а не на якісь довгострокові стратегічні цілі. зважаючи на численні заяви керівництва країни про зростання ВВП і інвестиціях офіційна статистика свідчить про зворотне (див. табл. 1). Тому цілком природно знизилася інвестиційна активність і скоротилася частка інвестицій у ВВП України.

Таблиця 1

Валовий внутрішній продукт України з 2012 по 2017 рр. (млн. грн.) [2]

Роки	Номінальний ВВП (у фактичних цінах)	Реальний ВВП (в цінах попереднього року)	Різниця	
			реальна	номінальна
2012	1408889,0	1304064,0	-104825,0	-7.4%
2013	1454931,0	1410609,0	-44322,0	-3.0%
2014	1566728,0	1365123,0	-201605,0	-12.9%
2015	1979458,0	1430290,0	-549168,0	-27.7%
2016	2383182,0	2034430,0	-348752,0	-14.6%

Але тільки цієї загальної закономірності неможливо пояснити масштаби спаду накопичень. Діють і додаткові, специфічні фактори, причому гострота кризи тим більше, чим гостріше відчувається дія цих властивих перехідною економіці процесів. Найбільш серйозним чинником, що ставить під сумнів будь-яке довгострокове вкладення коштів у виробничу сферу, є різке і нерівномірне зміна цін, що походите в обстановці високої інфляції. Планування майбутніх надходжень, попиту і витрат інвестиційного проекту просто неможливо. Висока інфляція призвела до непередбачуваних змін реальної процентної ставки - ключового критерію для прийняття рішення про інвестиції, а також до прискореного зростання цін на капітальні товари. В результаті більшість інвесторів відклав здійснення інвестиційних проектів на майбутнє.

Існують і інші фактори, серйозно ускладнюють здійснення великомасштабні інвестиції: невизначеність прав власності, високі і часто змінюються податкові ставки, нестійкість зовнішньоторговельного режиму, і, нарешті, свавілля і корупція, які вразили частина державного апарату України.

Високі темпи інфляції гальмують темпи залучення інвестицій у виробництво. Вони постійно випереджають збільшення інвестицій в основний капітал в поточних цінах. В даний час інвестиційна ситуація розвивається дуже несприятливо. Це видно не тільки по траєкторії падіння реального ВВП. Країна втратила частину свого загального економічного потенціалу, індикатором якого є вироблений ВВП.

Можна було б говорити про неефективність капіталовкладень в окремі регіони України або галузі промисловості, однак інвестиції в економіку за останні п'ять років зменшуються в 3 раз, а це вже свідчить про депресивність економіки в цілому.

Таким чином, в даний час державі необхідно невідкладно застосувати сукупність заходів, які забезпечать встановлення обсягів і структури інвестицій, а також визначать напрямків їх використання і джерела надходження з урахуванням необхідності підвищення їх технологічного рівня. Дані заходи безпосередньо реалізують норми Закону України «Про інвестиційну діяльність» [3]. Отже при розробці інвестиційної стратегії держави треба як можна більш враховувати технологічні та місцеві особливості впровадження інвестиційного проекту, що наддаси додаткові привабливості для розвитку інвестиційного процесу в Україні.

Перелік використаних джерел:

1. Хрущ Н. А. Інвестиційна діяльність: сучасні стратегії та технології. / Н. А. Хрущ. – Хмельницький: ХНУ, 2004. – 309 с.
2. Валовой внутренний продукт Украины в 2017 г. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://index.minfin.com.ua/economy/gdp/>

3. Законі України "Про Інвестиційну діяльність". [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>

УДК 657

Сеньків Марія
студентка групи ПФМЗ-51
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя,
м. Тернопіль, Україна
Senkiv Mariya
student of group PFmz-51,
Ternopil Ivan Puluj National Technical University,
Ternopil, Ukraine
Науковий керівник: **Радинський Сергій**
к.е.н., доцент
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя,
м. Тернопіль, Україна
Scientific Supervisor: **Sergiy Radynskyi**
Ph.D., Associate Professor
Ternopil National Technical University named after Ivan Puluj,
Ternopil, Ukraine

УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВА MANAGEMENT OF THE ENTERPRISE CURRENT ASSETS

В умовах ринкової економіки України всі підприємства зацікавлені в ритмічному і стабільному функціонуванні. Щоб досягти високих результатів, потрібна чітко побудована, обґрунтована й ефективна політика управління активами. Важливою складовою ефективною системи фінансового менеджменту підприємств є механізм управління оборотними активами, оскільки вони є мобільною частиною майна підприємства, яка за нормальних умов діяльності підприємства перетворюється на грошові кошти в результаті отримання виручки від продажу.

В економічній літературі немає єдиного підходу щодо визначення економічної сутності оборотних активів. Найчастіше їх трактують, як механічне поєднання різних за роллю в процесі кругообігу економічних категорій, або як активів, які протягом одного виробничого циклу можуть бути перетворені на гроші. Вивченням теми оборотних активів підприємства займалися багато вітчизняних та зарубіжних вчених.

У закордонній літературі зазвичай використовується поняття «оборотний капітал», під яким розуміється різниця між оборотними активами (поточними активами) і короткостроковими зобов'язаннями (поточними пасивами). Джеймс К, Ван Хорн під оборотним капіталом розуміє «оборотні активи (їх ще можна назвати оборотними коштами, або поточними активами)» і ототожнює його з бруто оборотним капіталом – «інвестиції підприємства в оборотні активи, такі як грошові кошти, ринкові цінні папери, дебіторська заборгованість, товарно-матеріальні запаси» [3]. Так, Н.В. Колчина визначає, що оборотний капітал - сукупність коштів, авансованих для створення і використання оборотних виробничих фондів і фондів обігу [5]. Аналогічну точку зору має К.А. Раїцький: „оборотний капітал (оборотні кошти) - мобільні активи підприємства, що є коштами або можуть бути обернені в них протягом виробничого процесу» [6]. А.В. Щербина також вважає, що оборотні кошти - це сукупність коштів, авансованих для створення і використання оборотних виробничих фондів і фондів обігу, що забезпечують безперервність процесу виробництва і продажу продукції [7]. Дані визначення досить точно відображають сутність оборотних активів, однак у них не